

MANON
Chci umřít, nevrátíte-li mi své srdce, bez něhož mi nelze
být nazívaný!
DES GRIEUX
(marně zadíraje slzy a velmi vyčerpán)
Zadej tedy živor, nevrátíte-li Zadej! mluví živor, to jediné,
co ti mohu ještě obětovat, neboť mě srdce nikdy nepřestalo
být tvým ...
MANON
(objeme ho a líbá)
MANON
Můj sladký, můj nejkrašnější, má jediná lásko ...
DES GRIEUX
(vrátí se)
Jaky je to přechod z klidného stavu, ve kterém jsem zlí ...
Ach, k čemu se to propouštím ... jsem zděšen ... Ach, Ma-
non, neocěkával jsem černé zrady, již jsem odmlčela mou
lasku!
(Vzme jí za ruce a usednou)
Rokujte mi nyní, zdali již máte srdce rovněž tak
něžné a oddané? Ne, ne, přiroda nevyvolila jiné toho dru-
hu, jako je moje. Co mohu očekávat od dobroty, která vás
sem přivádí! Vidím až příliš dobře, že jste rozkošnější než
jindy, avšak ve jménu strasti, již jsem pro vás vyzpěl, krát-
ně na Manon, povztejte mi, budete-li věrnější ...
MANON
Přisahám, slibuji vám to, přisahám, můj miláčku ...
Co tedy chcete?

MANON
Buďte zdráva, já se klaním.
Ne! Neklešnu již hloub ...
MANON
Abámno pry se líbá ruka.
Vy jste však na to příliš mlad ...
DES GRIEUX
Mě srdce puka!
Já nesním vás milovat ...
MANON
Uznávám, pane abbe, že má lehkomyšlnost zasluhuje váš
hněv, avšak je-li pravda, že jste měli ke mně nějaký trochu
cti, bylo velmi kruté od vás ani slovem mi nedat vědět po
tak dlouhý čas, jak žijete, a ještě krutější je nyní, když mne
vidíte tak zarmoucenou a neřeknete mi ani slova na útě-
chu! ...
DES GRIEUX
Bída Manon! Ach bída nevěrnice!
MANON
Nechci se vám ospravedlňovat!
DES GRIEUX
Co tedy chcete?

Handwritten:
Kreuzer!
1940
←

MANON
Proradnost "Co tedy máte v úmyslu?" zvolal jsem zase. "Mám v úmys-
lu zemřít," odpověděla, "jestliže mi nevrátíte své srdce, bez něhož
nemohu žít." — "Zadej si tedy živor, nevěrnice!" pokračoval jsem,
sám prolévaje slzy, které jsem se marně snažil potlačit. "Zadej si můj
život, který je to jediné, co ti mohu ještě obětovat, neboť mé srdce ti
nikdy nepřestalo náležet."
Sotavže jsem vyřkl tato poslední slova, vstala radostně a objala mě
Zahrnula mě tisícířím vášnivým laskáním; nazývala mě všemi jmény,
která vynalézá láska, aby vyjádřila svou neohrožený náhu. Opětoval
jsem je zatím jen málo. Opravdu, jaký přechod z klidného stavu,
a němž jsem zlí, do bouřlivých vzruchů, které jsem v sobě znovu cítil
ožívat! Byl jsem tím zděšen. Chvíl jsem se, jako se chvěvám, když se
do nového řádu věci; jsem zachvácení tajnou hrztou, z níž se vzpama-
tujeme, teprve když jsme dlouho pozorovali všechno, co nás obklo-
puje.
Ušedli jsme vedle sebe. Uchopil jsem její ruce do svých dlani. "Ach,
Manon," řekl jsem jí, hledě na ni smutně, "nemadla jsem se čemé
zrady, již jste odmlčela mou lasku. Bylo velmi snadné oklamat srdce,
jehož jste byla svrchovanou vládkyňou a jehož jedinou blážeností bylo
lbt se vám a být vás poslušnou. Rekněte mi nyní, zda jste našla srdce
tak něžné a tak pokorné? Ne, ne, přiroda nevyvolila podobné srdce,
jako je mé. Rekněte mi alespoň, zda jste ho někdy želela? Jak mám
spolehat na tuto znovu probuzenou náklonnost, která vás dnes přiva-
dí, abyste je utěšila? Vidím až příliš dobře, že jste půvabnější než kdy
jindy, ale při všech mukách, které jsem pro vás vyzpěl, krásná Manon,
rekněte mi, zda budete věrnější?"

MANON
Proradnost "Co tedy máte v úmyslu?" zvolal jsem zase. "Mám v úmys-
lu zemřít," odpověděla, "jestliže mi nevrátíte své srdce, bez něhož
nemohu žít." — "Zadej si tedy živor, nevěrnice!" pokračoval jsem,
sám prolévaje slzy, které jsem se marně snažil potlačit. "Zadej si můj
život, který je to jediné, co ti mohu ještě obětovat, neboť mé srdce ti
nikdy nepřestalo náležet."
Sotavže jsem vyřkl tato poslední slova, vstala radostně a objala mě
Zahrnula mě tisícířím vášnivým laskáním; nazývala mě všemi jmény,
která vynalézá láska, aby vyjádřila svou neohrožený náhu. Opětoval
jsem je zatím jen málo. Opravdu, jaký přechod z klidného stavu,
a němž jsem zlí, do bouřlivých vzruchů, které jsem v sobě znovu cítil
ožívat! Byl jsem tím zděšen. Chvíl jsem se, jako se chvěvám, když se
do nového řádu věci; jsem zachvácení tajnou hrztou, z níž se vzpama-
tujeme, teprve když jsme dlouho pozorovali všechno, co nás obklo-
puje.
Ušedli jsme vedle sebe. Uchopil jsem její ruce do svých dlani. "Ach,
Manon," řekl jsem jí, hledě na ni smutně, "nemadla jsem se čemé
zrady, již jste odmlčela mou lasku. Bylo velmi snadné oklamat srdce,
jehož jste byla svrchovanou vládkyňou a jehož jedinou blážeností bylo
lbt se vám a být vás poslušnou. Rekněte mi nyní, zda jste našla srdce
tak něžné a tak pokorné? Ne, ne, přiroda nevyvolila podobné srdce,
jako je mé. Rekněte mi alespoň, zda jste ho někdy želela? Jak mám
spolehat na tuto znovu probuzenou náklonnost, která vás dnes přiva-
dí, abyste je utěšila? Vidím až příliš dobře, že jste půvabnější než kdy
jindy, ale při všech mukách, které jsem pro vás vyzpěl, krásná Manon,
rekněte mi, zda budete věrnější?"

MANON
Proradnost "Co tedy máte v úmyslu?" zvolal jsem zase. "Mám v úmys-
lu zemřít," odpověděla, "jestliže mi nevrátíte své srdce, bez něhož
nemohu žít." — "Zadej si tedy živor, nevěrnice!" pokračoval jsem,
sám prolévaje slzy, které jsem se marně snažil potlačit. "Zadej si můj
život, který je to jediné, co ti mohu ještě obětovat, neboť mé srdce ti
nikdy nepřestalo náležet."
Sotavže jsem vyřkl tato poslední slova, vstala radostně a objala mě
Zahrnula mě tisícířím vášnivým laskáním; nazývala mě všemi jmény,
která vynalézá láska, aby vyjádřila svou neohrožený náhu. Opětoval
jsem je zatím jen málo. Opravdu, jaký přechod z klidného stavu,
a němž jsem zlí, do bouřlivých vzruchů, které jsem v sobě znovu cítil
ožívat! Byl jsem tím zděšen. Chvíl jsem se, jako se chvěvám, když se
do nového řádu věci; jsem zachvácení tajnou hrztou, z níž se vzpama-
tujeme, teprve když jsme dlouho pozorovali všechno, co nás obklo-
puje.
Ušedli jsme vedle sebe. Uchopil jsem její ruce do svých dlani. "Ach,
Manon," řekl jsem jí, hledě na ni smutně, "nemadla jsem se čemé
zrady, již jste odmlčela mou lasku. Bylo velmi snadné oklamat srdce,
jehož jste byla svrchovanou vládkyňou a jehož jedinou blážeností bylo
lbt se vám a být vás poslušnou. Rekněte mi nyní, zda jste našla srdce
tak něžné a tak pokorné? Ne, ne, přiroda nevyvolila podobné srdce,
jako je mé. Rekněte mi alespoň, zda jste ho někdy želela? Jak mám
spolehat na tuto znovu probuzenou náklonnost, která vás dnes přiva-
dí, abyste je utěšila? Vidím až příliš dobře, že jste půvabnější než kdy
jindy, ale při všech mukách, které jsem pro vás vyzpěl, krásná Manon,
rekněte mi, zda budete věrnější?"

MANON
Proradnost "Co tedy máte v úmyslu?" zvolal jsem zase. "Mám v úmys-
lu zemřít," odpověděla, "jestliže mi nevrátíte své srdce, bez něhož
nemohu žít." — "Zadej si tedy živor, nevěrnice!" pokračoval jsem,
sám prolévaje slzy, které jsem se marně snažil potlačit. "Zadej si můj
život, který je to jediné, co ti mohu ještě obětovat, neboť mé srdce ti
nikdy nepřestalo náležet."
Sotavže jsem vyřkl tato poslední slova, vstala radostně a objala mě
Zahrnula mě tisícířím vášnivým laskáním; nazývala mě všemi jmény,
která vynalézá láska, aby vyjádřila svou neohrožený náhu. Opětoval
jsem je zatím jen málo. Opravdu, jaký přechod z klidného stavu,
a němž jsem zlí, do bouřlivých vzruchů, které jsem v sobě znovu cítil
ožívat! Byl jsem tím zděšen. Chvíl jsem se, jako se chvěvám, když se
do nového řádu věci; jsem zachvácení tajnou hrztou, z níž se vzpama-
tujeme, teprve když jsme dlouho pozorovali všechno, co nás obklo-
puje.
Ušedli jsme vedle sebe. Uchopil jsem její ruce do svých dlani. "Ach,
Manon," řekl jsem jí, hledě na ni smutně, "nemadla jsem se čemé
zrady, již jste odmlčela mou lasku. Bylo velmi snadné oklamat srdce,
jehož jste byla svrchovanou vládkyňou a jehož jedinou blážeností bylo
lbt se vám a být vás poslušnou. Rekněte mi nyní, zda jste našla srdce
tak něžné a tak pokorné? Ne, ne, přiroda nevyvolila podobné srdce,
jako je mé. Rekněte mi alespoň, zda jste ho někdy želela? Jak mám
spolehat na tuto znovu probuzenou náklonnost, která vás dnes přiva-
dí, abyste je utěšila? Vidím až příliš dobře, že jste půvabnější než kdy
jindy, ale při všech mukách, které jsem pro vás vyzpěl, krásná Manon,
rekněte mi, zda budete věrnější?"

MANON
Proradnost "Co tedy máte v úmyslu?" zvolal jsem zase. "Mám v úmys-
lu zemřít," odpověděla, "jestliže mi nevrátíte své srdce, bez něhož
nemohu žít." — "Zadej si tedy živor, nevěrnice!" pokračoval jsem,
sám prolévaje slzy, které jsem se marně snažil potlačit. "Zadej si můj
život, který je to jediné, co ti mohu ještě obětovat, neboť mé srdce ti
nikdy nepřestalo náležet."
Sotavže jsem vyřkl tato poslední slova, vstala radostně a objala mě
Zahrnula mě tisícířím vášnivým laskáním; nazývala mě všemi jmény,
která vynalézá láska, aby vyjádřila svou neohrožený náhu. Opětoval
jsem je zatím jen málo. Opravdu, jaký přechod z klidného stavu,
a němž jsem zlí, do bouřlivých vzruchů, které jsem v sobě znovu cítil
ožívat! Byl jsem tím zděšen. Chvíl jsem se, jako se chvěvám, když se
do nového řádu věci; jsem zachvácení tajnou hrztou, z níž se vzpama-
tujeme, teprve když jsme dlouho pozorovali všechno, co nás obklo-
puje.
Ušedli jsme vedle sebe. Uchopil jsem její ruce do svých dlani. "Ach,
Manon," řekl jsem jí, hledě na ni smutně, "nemadla jsem se čemé
zrady, již jste odmlčela mou lasku. Bylo velmi snadné oklamat srdce,
jehož jste byla svrchovanou vládkyňou a jehož jedinou blážeností bylo
lbt se vám a být vás poslušnou. Rekněte mi nyní, zda jste našla srdce
tak něžné a tak pokorné? Ne, ne, přiroda nevyvolila podobné srdce,
jako je mé. Rekněte mi alespoň, zda jste ho někdy želela? Jak mám
spolehat na tuto znovu probuzenou náklonnost, která vás dnes přiva-
dí, abyste je utěšila? Vidím až příliš dobře, že jste půvabnější než kdy
jindy, ale při všech mukách, které jsem pro vás vyzpěl, krásná Manon,
rekněte mi, zda budete věrnější?"

MANON
Proradnost "Co tedy máte v úmyslu?" zvolal jsem zase. "Mám v úmys-
lu zemřít," odpověděla, "jestliže mi nevrátíte své srdce, bez něhož
nemohu žít." — "Zadej si tedy živor, nevěrnice!" pokračoval jsem,
sám prolévaje slzy, které jsem se marně snažil potlačit. "Zadej si můj
život, který je to jediné, co ti mohu ještě obětovat, neboť mé srdce ti
nikdy nepřestalo náležet."
Sotavže jsem vyřkl tato poslední slova, vstala radostně a objala mě
Zahrnula mě tisícířím vášnivým laskáním; nazývala mě všemi jmény,
která vynalézá láska, aby vyjádřila svou neohrožený náhu. Opětoval
jsem je zatím jen málo. Opravdu, jaký přechod z klidného stavu,
a němž jsem zlí, do bouřlivých vzruchů, které jsem v sobě znovu cítil
ožívat! Byl jsem tím zděšen. Chvíl jsem se, jako se chvěvám, když se
do nového řádu věci; jsem zachvácení tajnou hrztou, z níž se vzpama-
tujeme, teprve když jsme dlouho pozorovali všechno, co nás obklo-
puje.
Ušedli jsme vedle sebe. Uchopil jsem její ruce do svých dlani. "Ach,
Manon," řekl jsem jí, hledě na ni smutně, "nemadla jsem se čemé
zrady, již jste odmlčela mou lasku. Bylo velmi snadné oklamat srdce,
jehož jste byla svrchovanou vládkyňou a jehož jedinou blážeností bylo
lbt se vám a být vás poslušnou. Rekněte mi nyní, zda jste našla srdce
tak něžné a tak pokorné? Ne, ne, přiroda nevyvolila podobné srdce,
jako je mé. Rekněte mi alespoň, zda jste ho někdy želela? Jak mám
spolehat na tuto znovu probuzenou náklonnost, která vás dnes přiva-
dí, abyste je utěšila? Vidím až příliš dobře, že jste půvabnější než kdy
jindy, ale při všech mukách, které jsem pro vás vyzpěl, krásná Manon,
rekněte mi, zda budete věrnější?"

Handwritten:
Kreuzer!
1926 (1983) ↓

Handwritten:
Kreuzer!
1878 ↓